

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. H. N.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2024, č. j. CPR-33602-3/ČJ-2024-930310-V240,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-174862-16/ČJ-2024-000022-SV, ze dne 28. 5. 2024, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky,

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce z území těchto států vycestuje. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo předčasné a nebylo vydáno na základě stavu věci zjištěného v dostatečném rozsahu dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). V rámci odvolání žalobce namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pouhý jeden den po zahájení správního řízení, nemohl tedy být zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Konkrétně žalobce namítl, že sice bylo dotazováno Národní situační centrum ochrany hranic, přičemž mělo být zjištěno, že povolení k pobytu na území Chorvatska vypršelo dne 13. 4. 2024, nicméně žalobce vyjádřil pochyby nad tím, že by takto krátká lhůta byla dostatečná k tomu, aby bylo přímo s orgány cizinecké policie Chorvatska ověřeno bez důvodných pochybností, zda žalobce žádal o prodloužení oprávnění. Žalobce dále namítl, že byl zkrácen na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť lhůta pro seznámení s podklady byla příliš krátká. Dle žalobce dále délka správního řízení neumožňovala správnímu orgánu dostatečně posoudit dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka. Všechny tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl, přičemž primárně odkázal na výsledky provedený s žalobcem. Správní orgán je povinen zjistit stav věci bez důvodných pochybností, a to ve směru zásahu do soukromého a rodinného života, tak i vzhledem ke skutečnosti, zda bylo či nebylo požádáno o prodloužení pobytového oprávnění v Chorvatsku, kdy toto mohlo být učiněno i na základě plné moci zmocněncem či zaměstnavatelem. Ověření pobytového oprávnění s orgány Chorvatské cizinecké policie bylo vyžádáno ještě před zahájením správního řízení, nelze tak k tomuto důkazu přihlížet. Žalobce má také za to, že i pokud by byl zjištěn pobyt na území bez vízového oprávnění, bylo vzhledem k délce takového pobytu na místě postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců Uložení správního vyhoštění na jeden rok naopak byl dle žalobce nepřiměřený postup v rozporu se zásadou dle § 2 odst. 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nesprávné, předčasné a nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 27. 5. 2024 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, v rámci které byl zjištěn jeho neoprávněný pobyt. Žalobcem bylo předloženo toliko pobytové oprávnění z Chorvatska platné do 13. 4. 2024.
6. Součástí správního spisu je dále žádost ze dne 27. 5. 2024 o ověření oprávněnosti pobytu žalobce v Chorvatsku, konkrétně zjištění, zda si podal žádost o prodloužení pobytu nebo skončila uplynutím doby. K této žádosti bylo téhož dne z chorvatské strany sděleno, že povolení k pobytu vypršelo dne 13. 4. 2024, ohledně prodloužení nemají žádné informace.
7. Dále je součástí správního spisu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28. 5. 2024.
8. Při výslechu žalobce sdělil, že je ženatý a má čtyři děti, jeho rodina žije ve Vietnamu. Sourozence má také ve Vietnamu. Rodiče již zemřeli. Jeho zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí. Ve Vietnamu bydlí v rodinném domě, který patří rodině jeho manželky. Ve Vietnamu byl naposledy v květnu 2022, poté odcestoval do Chorvatska, kde měl vízum. Nyní nemá žádné pobytové oprávnění. Do ČR přijel těsně před skončením platnosti

chorvatské pobytové karty, myslí si, že to bylo začátkem dubna 2024. o pobyt v jiném státě nežádal. V ČR nemá práci, snažil se nějakou najít, ale neúspěšně. Pracovní povolení nemá. O azyl nežádal. V ČR nemá žádné rodinné vazby, je v kontaktu s rodinou ve Vietnamu. Má se kam vrátit, hlavně k rodině a dětem. Ve Vietnamu neměl žádné problémy. Nic mu tam nehrozí. K dotazu, zda má finanční prostředky na vycestování, uvedl, že nyní nikoli, snaží se najít práci a bydlí u známých, nikde ale není oficiálně ubytován, bydlí pokaždé někde jinde. Nemá zde žádný majetek. Zdravotní pojištění má. Překážkou vycestování jsou pouze peníze, nemá peníze na letenku. Ví, že pro pobyt v ČR potřebuje cestovní pas a vízum.

9. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko MV ČR ze dne 28. 5. 2024, ev. č. ZS57326, se závěrem, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné.
10. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-174862-16/ČJ-2024-000022-SV, ze dne 28. 5. 2024 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud jako důvodnou neposoudil. Správními orgány byly zohledněny veškeré zjištěné i žalobcem tvrzené relevantní skutečnosti jeho případu. Nedůvodná je taktéž námitka, že správní řízení probíhalo příliš rychle včetně námitky nedostatečné lhůty pro seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že v řízení o správním vyhoštění je naopak žádoucí, pokud správní orgán I. i II. stupně provede řízení v krátké době, jestliže zároveň zjistí a ověří všechny

potřebné skutkové okolnosti, což bylo v případě žalobce naplněno. Tímto způsobem je naopak naplněna zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatečného časového prostoru pro posouzení jednotlivých skutečností správním orgánem, neboť ty byly v rozhodnutí naopak řádně zhodnoceny. Obdobné platí pro seznámení s podklady. Jakkoli je pravdou, že tento úkon proběhl ve stejný den jako bylo zahájeno řízení a následně i vydáno prvostupňové rozhodnutí, nicméně tento časový rozsah byl naopak zcela adekvátní, neboť byly všechny podstatné skutečnosti zjištěny. Správní spis obsahuje protokol z tohoto úkonu podepsaný žalobcem. Žalobce měl možnost se v průběhu výslechu vyjádřit ke všem relevantním skutečnostem, mohl uvést vše, co považoval ve své věci za významné. Z jím sdělených informací nevyplýval žádný důvod pro zjišťování či ověřování dalších skutečností. Ze strany žalobce bylo výslovně sděleno, že jedinou překážkou jeho vycestování jsou nedostatečné prostředky na letenku, kdy se jinak může bez potíží vrátit do Vietnamu za rodinou, kdy naopak v ČR žádné rodinné příslušníky ani jiné zázemí nemá. Žalobce rovněž nikdy neuvedl nic o tom, že by mu ve Vietnamu mělo cokoli hrozit. Přítomnost právního zástupce žalobce nežádal a tlumočnice mu byla řádně ustanovena a žalobce potvrdil, že jí rozumí.

17. Zdejší soud se obdobnou námitkou nedostatečného časového rozsahu správního řízení zabýval již v rozsudku ze dne 18. 12. 2023, č. j. 16 A 34/2023 – 25, kde uvedl: „*K námitce, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů, soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud nenalezl. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal obratem, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce navíc nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.*“ Obdobně v nyní řešeném případě žalobce nezmínil žádná relevantní konkrétní pochybení správních orgánů, ke kterým mělo v důsledku namítané rychlosti řízení dojít.
18. Co se týče jeho tvrzení ohledně chorvatského pobytového oprávnění, byla časová osa taková, že pobytová kontrola žalobce proběhla dne 27. 5. 2024, přičemž v rámci této kontroly žalobce předložil své chorvatské pobytové oprávnění s ukončenou platností ke dni 13. 4. 2024 bez dalšího upřesnění. Téhož dne proto správní orgán I. st. vznesl dotaz na chorvatskou stranu ohledně ověření platnosti oprávnění, kdy z chorvatské strany bylo sděleno, že oprávnění skončila dne 13. 4. 2024 a o případné žádosti o prodloužení nemají informace. Z uvedeného proto vyplynulo, že platnost žalobcova chorvatského pobytového oprávnění byla ukončena k uvedenému dni a ani žalobcem nebylo sděleno nic jiného. Je pravdou, že oznámení o zahájení správního řízení je ve spise datováno až následujícím dnem – 28. 5. 2024, nicméně soud pochybení neshledal, bylo naopak na místě, že se správní orgán dotazoval na parametry oprávnění obratem ihned po provedení pobytové kontroly za účelem ověření nelegálnosti pobytu. Žalobce sám neuvedl nic o tom, že by měl o prodloužení oprávnění žádat, pouze poté při výslechu sdělil, že jeho platnost skončila, rovněž záznam z pobytové kontroly neobsahuje informace o tom, že by měl žalobce hovořit o jakékoli žádosti o prodloužení pobytu. Správní orgán proto pouze ověřoval, zda tomu je skutečně tak a v rámci tohoto šetření bylo zjištěno, že žalobcovo oprávnění skončilo ke dni 13. 4. 2024. Namítá-li žalobce v žalobě, že měl správní orgán řádně ověřovat v Chorvatsku, zda bylo či nebylo požádáno o prodloužení pobytového oprávnění žalobce, soud uvádí, že je především na žalobci, aby měl o stavu řízení týkajících se pobytových oprávnění

dostatečné povědomí. Žalobce při výslechu nijak nezpochybnil, že mělo jeho oprávnění skončit právě dne 13. 4. 2024, naopak toto i sám uvedl při výslechu, byl si tedy ukončení oprávnění vědom a shodné údaje poskytla i chorvatská strana. Soud se ztotožňuje i s tvrzením žalovaného, který k tomu podotkl, že s ohledem na to, že veškerá řízení dnes již běžně probíhají v digitální podobě, je ověření pobytové situace možné provést velmi rychle, přičemž chorvatskou stranou byla odpověď získána obratem a nebyl žádný důvod o ní pochybovat.

19. K námitce, že správní orgány jsou povinny zjistit stav věci bez důvodných pochybností, a to ve směru zásahu do soukromého a rodinného života i ve vztahu k chorvatskému oprávnění, soud uvádí, že tuto rovněž důvodnou neshledal. Co se týče pobytového oprávnění, soud již k tomu uvedl argumentaci výše. K námitce ohledně nedostatečného zhodnocení dopadů rozhodnutí na soukromé a rodinné poměry žalobce soud lze uvést následující. Žalobce při výslechu sdělil, že je ženatý a má čtyři děti, přičemž celá jeho rodina včetně sourozenců žije ve Vietnamu, rodiče již nežijí. Dále dodal, že v ČR žádné rodinné vazby nemá, pouze bydlí u různých známých. Nemá zde ani práci ani finanční prostředky.
20. Správní orgány vzhledem k těmto skutečnostem neshledaly nepřiměřený dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, přičemž s tímto závěrem se soud plně ztotožňuje.
21. Správní orgán I. st. konkrétně shledal, že žalobce má celou rodinu na území domovského státu, má tam rovněž kde bydlet, na území ČR ani EU nemá žádné relevantní vazby, není zde ani přihlášen k ubytování, nemá doručovací adresu. Je dospělou, soběstačnou osobou, dokáže se o sebe postarat, v ČR se snažil sehnat si práci. K vycestování do domovské země může dle správního orgánu I. st. žalobce využít pomoci organizací, které se zabývají návratem osob do domovské země. Rovněž žalovaný neshledal nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce je v produktivním věku, je zdravý, na území ČR nemá žádný majetek, pohledávky ani závazky, žádné vazby, a to ani rodinné. Celá jeho rodina žije ve Vietnamu, kam se může vrátit. Na území ČR nemá nikoho, na kom by byl závislý, nežije ve společné domácnosti s občanem ČR či EU. Přijel zde pouze za prací, nicméně nemá v současné době ani pobytové oprávnění ani pracovní povolení. Dále podotkl, že je na cizinci, aby dodržoval příslušné právní předpisy, v opačném případě je nucen nést příslušné negativní následky.
22. Soud má za to, že vycestováním žalobce nebudou nepřiměřeně zasaženy jeho rodinné vazby, ale naopak dojde k obnovení plnohodnotnému kontaktu žalobce s jeho rodinou, se kterou nyní komunikuje pouze na dálku. Sám též uvedl, že se má kam vrátit, ve vlasti bydlel s rodinou v domě, který patří rodině jeho manželky. Nepřiměřeně nebudou zasaženy ani jiné vazby žalobce k ČR či EU, neboť žádné takové vazby nezmínil a pouze v tomto ohledu sdělil, že v ČR neúspěšně hledal práci s tím, že ale nemá pracovní povolení. Zároveň také uvedl, že bydlí u různých svých známých a nemá nahlášenou žádnou stálou adresu pobytu. V ČR rovněž nemá žádný majetek.
23. Nedůvodná je rovněž námitka, že mělo být postupováno podle § 50a zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo konkrétně zjištěno, že jeho chorvatské pobytové oprávnění skončilo ke dni 13. 4. 2024, kdy uvedl, že těsně před skončením jeho platnosti vstoupil do ČR v dubnu 2024.

24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28, shrnul, že „z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 - 30, dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
25. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. Je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“ V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce jednoho roku, tedy v dolní polovině možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.
26. Soud neshledal uloženou délku správního vyhoštění jeden rok nikterak nepřiměřenou za neoprávněný pobyt v délce přibližně měsíc a půl, konkrétně od 14. 4. 2024 do 27. 5. 2024, přičemž bylo správními orgány přihlédnuto jako k polehčující okolnosti k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a jednalo se o jeho první porušení právních předpisů, zároveň však byla též vzata v úvahu uvedená délka pobytu a skutečnost, že neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen až pobytovou kontrolou, tedy pokud by tato nebyla provedena, trval by neoprávněný pobyt žalobce pravděpodobně i dále.
27. Soud na základě výše uvedeného žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému nad rámec úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 9. 2024

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce